

At der var politirazzia samme dag, som landstyre og regeringen mødtes, den 17. november, var et skændigt sammenfald, der kun kan demoralisere de erhvervsfolk og igangsættere, der endnu ikke er presset under jorden af Finansieringsfonden af 1992, af Monopolbanken, af Fiskavirkning og af kvoteordningen.

Sådan en politiaktion med dommerundersøgelser og retssager og domme og fængselsstraffe kender vi fra før. En sådan foretages nemlig også i 1951, men dengang gik den kun ud over Folkeflokksfolk, som også var engagerede i erhvervslivet. Nu er sigtet lidt bredere, og der er nok også et par pamperringe i klemme.

Finansieringsfondens formand kaldte forleden dag i danske aviser Færøerne for en andegård. Men han må nu føle sig noget gumpetung i denne andegård, efter at Finanstilsynets lokum er begyndt at brænde. Folkeflokket har i Lagtinget genåbnet kravet om en kulegravning af den svinestreg, som Finanstilsynet begik sammen med Den Danske Bank og Finansieringsfonden, og som knuste vor økonomi og væltede 3 mia. kr. over på de færøske skatteydere.

Jeg vil gerne spørge finansministeren, om det glædelige rygte er sandt, at Richard Mikkelsen snart skal udskiftes med Knud Heinesen som formand for Finansieringsfonden af 1992.

Fiskavirkning, som på grund af favørbehandling undergraver den tilbageværende færøske fiskeindustri, skal nu have yderligere to tredjedele af sin tidligere halverede lånegæld saneret af Monopolbanken, som daglig saboterer enhver normal finansiering af færøske erhverv, og samme dag blev det bebudet, at banken lukker en anden selvstændig fiskefabrik.

Færøernes situation er mørk, nu da vi har mistet vort eget kapitalmarked og dermed er tilbage i 1930'erne. Det færøske folk råber efter et opgør med de danske eksperter og de bankdirektører, der som en Geriatric Park blev sluppet løs på Færøerne i lighed med en egyptisk græshoppesværme.

En ting kan med sikkerhed fastslås: Det socialistiske landsstyre med just samme politik som hidtil og dets færøske offentligt ansatte stikirenddrene og danske eksperter kan i bedste fald skrive rapport om vores økonomi, nu da iværksættere og foregangsmænd, dygtige søfolk og erhvervsledere er en af politisk modstand truet race. Men intet opsving kommer, så længe de gældende lånebetingelser gør økonomiske virksomheder på egne færøske vilkår umulige.

En harmonisering af danske og færøske love

er en hæmsko for færøsk handlefrihed, og oven i disse lammende betingelser fra dansk side har Norge nu afkrævet landsstyret en fortsat fiskeriforforsigtigt aftale på interne betingelser, og jeg opfordrer hermed regeringen til at protestere over for Oslo over denne indblanding i interne færøske anliggender.

Når man snakker med forhenværende selvstændige færøske erhvervsfolk – og jeg læste i går i Vejle Folkeblad om 35 færøske håndværkere, der nys var blevet ansat i et dansk byggefirma her, hvor man siger, at der går 350.000 ledige – kommer man til at tænke på digterens ord:

»Slukt er mange øjnes flamme,
som var kære sjæles tolk:
Slægten er ej mer den samme,
dog det er det samme folk.«

Modløsheden råder, så længe der på Færøerne ikke føres en politik, der på den ene side genskaber lønsomhed, opsparing, igangsætning og ekspansion, og så længe man må finde sig i lige glade danske bureaukraters hersen.

Til slut endnu en gang tak for den store politiske velvilje, der hersker her i Folketinget og i regeringen. Vi må stadig forsøge at løse de alvorlige problemer, der truer Færøerne.

Jacob Haugaard (UP):

Pressen er gået. Ja, sikke en dag! Jeg har jo i min egenskab af både ordfører og gruppeformand ikke alene fået noget pænere møbler på kontoret end de fleste, men har også fået invitation til en del forskellige møder rundt omkring.

Ved denne finanslov fik jeg lov til at lægge ud hos finansministeren, og jeg synes, jeg får et lidt forvrænget forhold til økonomi: Her sidder vi, en masse voksne mænd og nogle voksne kvinder, og jeg må hele tiden sidde og knibe mig selv i armen for at huske mig selv på, at der går tusind millioner på en milliard.

Som man nok har læst i pressen, har jeg været ude at se på hus, og jeg mener allerede, at jeg vil kunne klare alt under 1 mia. kr. – så meget er det gået ud over min økonomiske sans!

Her sidder vi så og snakker om 47 mia. kr. og 43 mia. kr., i underskud altså, og jeg kommer samtidig fra et sted, hvor man ikke kan bruge penge, som man ikke har. Jeg mener jo altså også, at penge bare er noget, man bruger, og hvis man ikke har nogen, så er det, fordi man har brugt dem!

Til slut spurgte finansministeren mig så, hvad jeg mente, og jeg kan jo altså ikke se, at den ene